

Slavný pražský fejetonista, básník a divadelní kritik. Jeho dílo je pro nás velkou inspirací. Úplně ho slyším. Při vzpomínce na profesora se mi v krku udělá knedlík, ale pocit viny rychle zaženu nesmělým úsměvem a podáním ruky.

„Vilemína,“ váhám. „Podlipná.“

„Vilemína Podlipná? Krásné české jméno! Kdysi jsem znal Podlipského, ale to je trochu jiné.“

„Ano, to je,“ odpovím stručně a stáhnou ramena o kousek blíž k sobě. Nastane trapné ticho.

„Neměla byste se stydět. Každý nějak začínal,“ ukázal na zmučlaný papír v mém klíně.

„To nejsou básně,“ odpovídám překotně. „A nestydím se, jen to není pro každého.“

V očích mu zajiskří. „Je to tajné?“

„Přímo nebezpečné,“ žertuju na oko.

„Milé děvče, já v životě zažil takové věci, že už mě nemá co vystrašit. Bojoval jsem s příšerami, porazil smrt i ďábla. Přišel o lásku svého života.“

Pohled mu spadne k zemi, v okamžiku se však jeho rty roztáhnou do širokého nepřírozeného úsměvu, ve kterém je schovaný všechný žal světa.

„Tak ukažte.“

Vytáhnou svůj výtvar z pod stolu a nesměle mu ho podám, čistě z lítosti nad jeho pomatenou myslí.

„Běží liška k táboru, nese pytel zázvoru, ježek za ní pospíchá, že jí pytel rozpíchá,“ přečte tlumeným hlasem. „Hezká říkanka,“ pronese a já stěží předstírám naivní úsměv. Vezmu si od něj „hezkou říkanku“ a v duchu si přeji, ať už odejde.

„Děje se vám to často? Že vás muži obtěžují?“ Povytáhnou obočí a předstírám rozpaky. Můj zájem si získá.

„Ale vy mě neobtěžujete,“ prohodím s lehkou pachutí ironie.

„O co, že uhodnu, co tím chtěla básnířka říct?“ Pokrčím rameny, že mi je to jedno, ale popravdě jsem docela zvědavá na jeho interpretaci.

S nadšením se posadí na židli vedle mě a přisune si ji co nejblíže ke stolu, aby jeho výklad náhodou nezaslechly jiné uši než ty mé.

„Víte, moje matka se zabývala bylinkářstvím. I čerta se pokusila vyhnat usušeným kusem trávy, ale to je na delší povídání.“ Melancholicky se pousměje.

„Chci tím říct, že jsem za ty roky její výchovy pochytil skutečně dost, třeba i to, že zázvor pravidelně strouhala mému otci do čaje. Už to byl starší pán a potřeboval s jistými věcmi trochu pomoci. Nerad bych vás uváděl do rozpaků přihlouplými dvojmysly, proto to řeknu, co nejjednodušeji, jak to jen jde, zázvor používala jako afrodiziakum na zvýšení libida a prokrvení pohlavních orgánů.“

„Proč mi to vykládáte?“ Cítím, jak mi rudnou tváře.

„Aniž byste o to stála, vláčíte s sebou něco, co muže přitahuje. Liška s pytlem zázvoru.“ Mrkne na mě a prstem ukáže na mé zrzavé vlasy.

„Rád bych se vám omluvil za celé ježčí pokolení. Bohužel ježci často myslí pouze bodlinami. Ostatně kvůli takovým tady dnes trčíme.“

Hraju zmatení, předstírám, že nechápu souvislosti, přitom teď již oba víme, že víme.

„Neříkejte mi, že to, že tu dnes jste, je pouze náhoda? Lidi, jako jste vy nebo já, za ta léta už poznám. Bohužel nás je čím dál tím méně. Vidíte?“

„Koho je čím dál tím méně?“ vpadne nám do rozhovoru hostinská s čepovaným pivem pro Nerudu.